

Arrest

nr. 106 668 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, van diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Sophie COPINSCHI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Edda MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor haarzelf en haar minderjarige dochter.

1.2. Op 5 februari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Het bestuur levert op 5 februari 2013 tevens een bevel af om het grondgebied te verlaten met inreisverbod af aan verzoekster. Dit zijn de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

Eerste bestreden beslissing:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die par aangetekend schrijven van 07.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Vakhitova, Saniyat, geboren te Makhachkala op 20.07.1959

+ kind

Alirzayeva, Khshiddzha (28.06.2001)

Adres: Moegaardenstraat 21/1 3300 Tienen

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

In toepassing van artikel 17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 20ais vervangen door Artikel 17 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BB 06.02.2012) deel ik u mee-dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 ~ 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 08.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs Indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§. 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterend en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw, is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden

vastgesteld, wordt wegens de*e samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 68-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salktc e,a, t Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gestoten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

Voetnoten:

EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald) : « (...) Het is het Hof niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zo&(\$ personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen. 82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel \$ van het Verdrag, In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staten de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting ZOU ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel \$ ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbepaald gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd, in arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehate CD4-ceilen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51-54). »

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald); « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda, De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

Artikel 9ter voorziet onder andere op straffe van onontvankelijkheid dat het standaard medisch getuigschrift (SMG) dat als bijlage van het KB van 24.01.2011 werd gepubliceerd, bij de initiële aanvraag dient overmaakt te worden, en de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden, Deze beoordeling door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, opgelegd als Ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag via artikel 9ter, kan bijgevolg enkel gaan over het SMG indien aanvraag 16/02/2012: een SMG dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag - dat bij de aanvraag gevoegd werd en over de eventuele bijlagen waarnaar in dit verwezen wordt, op voorwaarde dat deze een aanvulling zijn van de op het SMG vermelde inlichtingen.”

Tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Janssens Karolien, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Vakhitova, Saniyat geboren te Makhachkala op 20.07.1959, nationaliteit Rusland (Federatie van)

**kind*

Alfrzayeva, KhadSddzha (S28.06.2001)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

0 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

0 Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.11.2012.

Brussel, 05.02.2013.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van “de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve akten, de schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, de schending van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, de schending van het proportionaliteitsprincipe, de schending van het principe van een behoorlijke administratie, de schending van het principe van het geloof gehecht aan de aktes, de schending van het principe volgens dewelke de administratieve, overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt, alsook een manifeste appreciatiefout”.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: “DOORDAT De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen: ”...” Deze beslissing was vergezeld van een advies opgesteld door de geneesheer- raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, advies opgesteld op datum van 1 februari 2013 en opgesteld als volgt : “... ” TERWIJL 1. Ter inleidende titel. Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden «4° wanneer de gesneesheer-raadsman of de aangewezen geneesheer door de minister of zijn afgevaardigde, zoals beoogd door § 1, alinea 5, wanneer hij vaststelt in een advies dat de zieke manifest geen zieke is in de zin van het 1ste §, 1ste alinea, dat het bekomen van een machtiging van verblijf in het Koninkrijk tot gevolg kan hebben ; ». (vrije vertaling) Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, ingediend door de verzoekster, overeenkomstig met de voorgenoemde wettelijke bepaling, niet had mogen worden « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken. Inderdaad, de verzoekster, heeft ter ondersteuning van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, meerdere medische certificaten voorgelegd komende van haar psychiater, die

haar opvolgt sinds meerdere jaren op het ogenblik van het indienen van deze 2de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, medische certificaten die duidelijk verduidelijken dat : de verzoekster lijdt aan een ernstige vorm van posttraumatische stress met negatieve gevolgen op haar dagelijks functioneren ; de verzoekster is onder medicatie ; de verzoekster is gehospitaliseerd geweest op meerdere ogenblikken (van 11 mei tot 1 juni 2012 in psychiatrie; van 6 tot 20 juli 2012 in psychiatrie) ; de gevolgen van het stopzetten van de behandeling zouden een verergering van de symptomen zijn met een ernstige psychische decompensatie ; de duurtijd van de behandeling is onbepaald ; de aanwezigheid van haar dochter is van extreem groot belang. Volgens het gecircumstantieerd medisch certificaat vervolledigd en ondertekend, voor de verzoekster, door de Dokter L. LEJEUNE, psychiater, op datum van 10 december 2012 :

- de verzoekster is gehospitaliseerd geweest in de psychiatrische dienst tot tweemaal toe (zijnde tussen 5 mei en 1 juni 2012 en tussen 6 en 20 juli 2012) ;
 - de verzoekster kan geen normaal leven leiden omwille van haar ernstige post-traumatische stress ;
 - de verzoekster neemt diverse medicatie ;
 - de verzoekster dient opgevolgd te worden door een psychiater ;
 - de nabijheid van een hospitaal met een psychiatrische dienst is noodzakelijk ;
 - de psychologische situatie van de verzoekster kan verbeteren in geval van het opvolgen van de medicamenteuze en psychologische behandeling die in plaats werd gesteld en indien haar administratieve situatie zich stabiliseert ;
- de verzoekster kan niet reizen naar haar land van oorsprong, vermits dit een psychische decompensatie met zich mee zou brengen ;
- er bestaan risico's voor de gezondheidsstaat van de verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong, dit op psychisch vlak.

Er vloeit dus duidelijk voort uit de diverse medische getuigschriften, dat in tegenstelling tot hetgeen beschouwd werd door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies van 1 februari 2013, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoekster op datum van 7 januari 2013 had moeten worden beschouwd als zijnde « ontvankelijk » en nadien het voorwerp uit te maken van een onderzoek ten gronde vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte van de waaraan de verzoekster lijdt kan tot gevolg hebben « een ziekte zoals deze kan een reëel risico met zich meebrengen voor het leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling bestaan in het land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. ». (vrije vertaling)

Inderdaad, de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt, op basis van het advies van zijn geneesheer-raadsman, dat « Uit het medisch advies van de arts- adviseur d.d. 01.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. » Welnu, in zijn medisch certificaat opgesteld op datum van 10 december 2012, heeft de Dokter L. LEJEUNE, psychiater, duidelijk vermeld dat de mogelijke complicaties van de affectie waaraan de verzoekster lijdt, een verergering van de symptomen zou kunnen zijn samen met een ernstige psychische decompensatie. In zijn gecircumstantieerd medisch certificaat van 10 december 2012, heeft de Dokter L. LEJEUNE eveneens verduidelijkt dat : de verzoekster niet kan reizen naar haar land van oorsprong, onder voorbehoud van een psychische decompensatie te ondergaan ; er bestaan risico's voor de gezondheidsstaat van de verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong, dit op psychisch vlak. Deze elementen werden op geen enkele manier weerlegd door de geneesheer- raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies opgesteld op datum van 1 februari 2013, deze stelt zich tevreden met te beschouwen dat « Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 10.12.2012 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. ». Welnu, door de bestreden beslissing te motiveren op deze basis, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet adequaat haar beslissing gemotiveerd, in de maté dat noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de geneesheer-raadsman verduidelijken voor welke motieven de geneesheer- raadsman het advies opzij schuift komende van de gespecialiseerde geneesheer die de verzoekster opvolgt. In dit opzicht, dien er herinnerd te worden dat, in haar Arrest n. 77.755 van 22 maart 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens beschouwd dat : (...). » (Arrest CCE n° 77.755 van 22 maart 2012). Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval. Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

2. *Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden Er dient te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde onderhorigen die zich op het Belgisch territorium bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999). Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, ze niet omzeilen. De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken “in perfecte kennis van zaken” (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling). Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwt dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling). Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken. Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de Dokter Michel GLORIEUX op datum van 1 februari 2013 verduidelijken op welke manier dan ook of deze laatste eveneens een psychiater is en kan dus een uiteengelegd advies verstrekken op basis van de medische certificaten opgesteld door de specialist die de verzoekster opvolgt sinds meerdere jaren. Welnu, in het kader van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, heeft de verzoekster medische getuigschriften voorgelegd, opgesteld door haar psychiater en de Dokter L. LEJEUNE, getuigschriften die verduidelijken dat de verzoekster lijdt aan een ernstige vorm van post- traumatische stress met negatieve gevolgen voor haar dagelijks functioneren, dat zij onder medicatie is, dat zij gehospitaliseerd is geweest op meerdere ogenblikken (van 11 mei tot 1 juni 2012 in psychiatrie ; van 6 tot 20 juli 2012 in psychiatrie), dat de nabijheid van een hospitaal met een psychiatrische dienst noodzakelijk is, dat de duurtijd van haar behandeling op huidig ogenblik onbepaald is, dat de verzoekster niet kan reizen naar haar land van oorsprong onder voorbehoud van een psychische decompensatie te ondergaan en dat er risico's bestaan voor de gezondheidsstaat van de verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong, dit op psychisch vlak”.*

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer- attaché deze elementen niet op een geldige wijze weerlegt. Inderdaad, en zoals dit reeds voorheen werd verduidelijkt, werden deze elementen op geen enkele manier weerlegt door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies opgesteld op datum van 1 februari 2013, deze stelt zich tevreden met te beweren dat « Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 10.12.2012 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn ». Welnu, door de bestreden beslissing te motiveren op deze basis, motiveert de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet adequaat haar beslissing in de mate dat noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer-raadsman, verduidelijken voor welke motieven de geneesheer-raadsman het advies terzijde schuift verstrekt door de gespecialiseerde geneesheer die de verzoekster opvolgt. In dit opzicht, dient herinnerd te worden dat, in haar Arrest n. 77.755 van 22 maart 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens beschouwd dat : « (...) In het kader van de controle op de wettelijkheid, de Raad niet bevoegd is om haar appreciatie te substitueren aan deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing heeft genomen. Deze controle dient zich te beperken tot het nagaan of de administratieve beschouwing alle elementen ter zake in beschouwing heeft genomen en of ze overgegaan is tot een ruim aanvaardbare, pertinente en niet-onredelijke appreciatie van die feiten die haar werden voorgelegd. In huidig geval, heeft de Raad vastgesteld dat de psychiater van de verzoekster meerdere getuigschriften heeft overhandigd, waarvan één opgesteld op datum van 18 januari 2012, hetgeen vermeldt dat « Indien er een onderbreking zou zijn van de therapeutische link door het risico van terugkeer naar het land van oorsprong, ondanks de eventuele beschikbaarheid van deze behandeling, er het risico bestaat tot een ernstige psychotische decompensatie, op nieuwe affecties met een vitaal risico dat niet uitgesloten kan worden ». Er vloeit hieruit voort dat de verzoekster een werkelijke nood heeft aan een medische opvolging, en dat de onderbreking van deze een vitaal risico niet kan uitsluiten. Vanaf dan, door te beschouwen dat « (...) het voorgelegde medisch dossier niet in staat stelt om vast te stellen dat de geïnteresseerde lijdt aan een

ziekte in een staat dat deze een werkelijk risico tot gevolg heeft voor haar leven of voor haar fysieke integriteit », heeft de verdedigende partij de beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd, in de mate dat zij de motieven niet uiteenlegt voor dewelke de geneesheer-raadsman afstand neemt van het advies komende van de gespecialiseerde geneesheer van de verzoekster. Op dit stadium van de procedure, is het vereist om te concluderen dat deze uiteenzetting van het middel serieus is. » (Arrest CCE n° 77.755 van 22 maart 2012, vrije vertaling).

Er dient eveneens onderstreept te worden dat het advies van de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken assimileert de graad van ernstigheid van de ziekte die zou opgelegd zijn door het artikel 9ter van de Wet van het bestaan van een graad van ernstigheid vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM date en affectie vereist date en vitaal risico met zich meebrengt, gelet op de kritieke gezondheidsstaat of de zeer gevorderde stadium van de ziekte. Welnu, in huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de bestreden beslissing het advies van de geneesheer functionaris volgend die het artikel 9ter op een restrictieve manier interpreteert door er niet voorziene condities door de Wet aan toe te voegen. Inderdaad, het advies van de geneesheer-raadsman beschouwt dat het artikel 9ter niet kan toegepast worden wanneer er een vitaal risico is en dus een gevaar voor het leven van de zieke persoon en / of van een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling. Welnu, in haar Arrest 92.258 van 27 november 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens beschouwd dat : « Het blijft echter in voege dat, door het aannemen van het pamflet van het artikel 9ter van de Wet, heeft de Wetgever de verdedigende partij een een dwang willen opleggen door het onderzoeken van de beweerde pathologieën die uitgestrekter blijken dat deze die voortkomen uit de jurisprudentie ingeroepen door de verdedigende partij. Aldus, eerder dan gewoon en simpel te verwijzen naar het artikel 3 van het EVRM om de controle af te bakenen tot dewelke de verdedigende partij gehouden is, heeft de Wetgever meerdere specifieke hypothesen voorzien. Ter lezing van het 1 ste paragraaf van het artikel 9ter, ontdekt men inderdaad drie types van ziektes die dienen te leiden tot het verlenen van een verblijfstitel op basis van deze bepaling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van oorsprong of in het land van residentie, met name :

- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor het leven ; deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor de fysieke integriteit ;
- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen op een onmenselijke en vernederende behandeling. Er vloeit uit voort dat de tekst zelf van het artikel 9ter niet een interpretatie in staat stelt die zou leiden tot de vereiste dat een risico « voor het leven » van een aanvrager, vermits hij vooropstelt, aan de zijde van het vitale risico, twee andere hypothesen. (...)

Of de geneesheer-raadsman niet de volledigheid van de controle heeft uitgevoerd dat vereist is volgens het voorgenoemde artikel 9ter, werpt de Raad op, dat nadat te hebben beschouwd dat het medisch dossier niet in staat stelt om het bestaan vast te stellen van een ernstigheidsgraad vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een ziekte vereist date en vitaal risico met zich meebrengt, gelet op de kritieke gezondheidsstaat of het zeer gevorderde stadium van de ziekte, is deze geneesheer-raadsman en, vervolgens, heeft de verdedigende partij, eruit afgeleid, onterecht, date en machtiging van het verblijf niet kon worden verleend aan de eisende partij op basis van het artikel 9ter van de Wet. Welnu, zoals dit reeds werd uiteengelegd hierboven, beperkt het artikel 9ter van de Wet zich niet tot het risico van overlijden. Indien de vooronderstellingen van de redenering van de geneesheer-raadsman eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft date en werkelijk risico voor het leven inhoudt, stelt dit niet in staat om eruit af te leiden dat de ziekte waarvan sprake niet een risico tot een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit. Vanaf dan, zouden de opgeworpen objecties in termen van observatienota's niet weerhouden worden in de mate dat zij louter betrekking hebben op de interpretatie van het artikel 3 van het EVRM door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een andere context dan deze van een aanvraag gegrond op het artikel 9ter. Dit nog meer nu het Hof zich heeft uitgesproken over de draagwijdte van het artikel 3 van het EVRM in een context van uitzetting of niet, zoals in huidige, in het kader van een aanvraag tot machtiging van het verblijf. De Raad is van mening vanaf dan dat de motivering van de beslissing, louter gegrond op dit onvolledig rapport van de geneesheer-raadsman, is inadequaat met betrekking tot het artikel 9ter, § 1, 1ste alinea, van de Wet en miskent bijgevolg de draagwijdte van deze bepaling. ». (vrije vertaling) Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval. Inderdaad, in huidig geval, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het advies opgevolgd van de geneesheer functionaris, dat louter verwijst naar de interpretatie gedaan, door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van het artikel 3 van het EVRM, dit in een context van uitzetting, dit terwijl dat, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonet heeft onderstreept in haar voorgenoemd Arrest, « (...), het artikel 9ter van de Wet zich niet tot het

risico van overlijden. Indien de vooronderstellingen van de redenering van de geneesheer-raadsman eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft date en werkelijk risico voor het leven inhoudt, stelt dit niet in staat om eruit af te leiden dat de ziekte waarvan sprake niet een risico tot een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit. Vanaf dan, zouden de opgeworpen objecties in termen van observatienota's niet weerhouden worden in de mate dat zij louter betrekking hebben op de interpretatie van het artikel 3 van het EVRM door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een andere context dan deze van een aanvraag gegrond op het artikel 9ter. Dit nog meer nu het Hof zich heeft uitgesproken over de draagwijdte van het artikel 3 van het EVRM in een context van uitzetting of niet, zoals in huidige, in het kader van een aanvraag tot machtiging van het verblijf. ». (vrije vertaling)

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat het advies van de geneesheer functionaris extreem bondig is en totaal stereotype en is geenszins een weerspiegeling van het feit dat hij werkelijk overgegaan is tot het onderzoeken van de bijzondere medische situatie van de verzoekster. Welnu, door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze manier het risico dat een verwijdering van het territorium, een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001). In huidig geval, en uit hetgeen hier vooraf gaat, blijkt er duidelijk dat door het nemen van de bestreden beslissing, de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden geschonden heeft.

3. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout a) In theorie Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende). De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren. Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitspreekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak. Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b) Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie 1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling. In huidig geval, heeft de verzoekster, in haar aanvraag gegrond op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, meerdere elementen ingeroepen met betrekking tot haar ernstige problemen van een post-traumatische stress waaraan zij lijdt en voor dewelke zij onder psychiatrische en medicamenteuze behandeling is en voor dewelke zij reeds gehospitaliseerd is geweest op meerdere ogenblikken. Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de verzoekster te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer- raadsman. Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling. Welnu, dit is niet het geval geweest in huidige vermits de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie komende van de Dokter L. LEJEUNE, psychiater, die de verzoekster opvolgt sinds meerdere jaren. Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat, ondanks de duidelijke waarschuwing uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, heeft de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken,

het niet nuttig geacht heeft om het advies van een specialist (psychiater) in te winnen, alvorens haar advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken. In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat in haar Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat : « De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar-geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomen advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker. Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskening van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ». Deze jurisprudentie dient eveneens gevolgd te worden in huidig geval. In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze « waarschuwing » en op geen enkele manier een beroep heeft gedaan op een psychiater om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de verzoekster, en in dit geval, over te gaan tot een onderzoek van deze laatste, alvorens de bestreden beslissing te nemen. 2°) Schending door de administratie van haar verplichting om te oordelen in perfecte kennis van zaken. De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken “in perfecte kennis van zaken” (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000).

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat “het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling). De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde). In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de verzoekster, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland. Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer-raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de medicamenteuze en psychiatrische behandeling te volgen door de verzoekster - waar de Dokter L. LEJEUNE heeft verduidelijkt dat zij niet kan reizen naar haar land van oorsprong onder voorbehoud van een psychische decompensatie te ondergaan en dat er risico's bestaan voor haar gezondheidsstaat in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Dagestan. In dit opzicht, dient er te worden opgeworpen dat noch de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de bestreden beslissing verduidelijken welke de beschikbaarheid en de toegankelijkheid zou zijn van de te volgen behandeling door de verzoekster in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Dagestan. Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er op geen enkele manier werd aangetoond door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Dagestan, de verzoekster effectief zou kunnen genieten van de medische zorgen en de medische opvolging die haar gezondheidsstaat nochtans vereist. Bovendien, weerlegt de bestreden beslissing niet op een geldige en adequate manier dat de verschaftte verduidelijkingen door de Dokter L. LEJEUNE met betrekking tot het risico, voor de gezondheidsstaat van de verzoekster, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Dagestan.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de staat van de verzoekster te onderzoeken. De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer-specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998). Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een “grondig” onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998). In huidig geval, is de ernstigheid van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de verzoeker opvolgt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998). Dit is niet het geval geweest. In huidig geval, is de verzoekster nooit gezien geweest door de geneesheer- raadsman van de tegenpartij, de Dokter Michel GLORIEUX die, volgens de documenten behouden in het administratief dossier, geen specialist in de psychiatrie is. Welnu, de Raad van State beschouwt dat « in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer- specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer-raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in « verzekeringsgeneeskunde » en in « gezondheidseconomie », niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling). In huidig geval, heeft de verzoekster, meerdere medische certificaten en getuigschriften voorgelegd, opgesteld door een specialist (psychiatrie) die haar sinds meerdere jaren opvolgt in België, getuigschriften waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus is de inhoud niet op een geldige wijze weerlegt door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat, ondanks de duidelijke waarschuwing uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011 (zie supra), de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft om het advies van een psychiater in te winnen, alvorens haar advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken. In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat in haar Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat : « De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker. Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskening van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ». Deze jurisprudentie dient eveneens opgevolgd te worden in huidig geval.

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst van de verzoekster te onderzoeken. De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001). De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer-raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000). Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de verzoekster in haar land van herkomst te onderzoeken. Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoevendheid van de vreemdeling “de effectieve toegankelijkheid” “aleatoir” aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1 ste juni 1999). De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te

vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon "van welke verschijning dan ook" (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999). In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing. In huidig geval, heeft de tegenpartij dus haar verplichting geschonden om de toegankelijkheid van de vereiste zorgen na te gaan van de verzoekster in haar land van herkomst. Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie heeft geschonden, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes De verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden aktes en beslissingen doordat ze inadequaat zijn; dat een verregaand onderzoek van de argumenten er in behouden en uiteengelegd niet gerealiseerd werd; dat ze vanaf dan inexact is. Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren. Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn". Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is. De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13). De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989). Inderdaad, « een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling). Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn. De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering". Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488). De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488). Inderdaad, het komt de administratie toe om zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Pari. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)".

2.3. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (naar analogie: RvS 20 januari 2005, arrest nr. 139.590; RvS 10 oktober 2006, arrest nr. 163.382, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551).

2.4. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, artikel dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aan toont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3 - 4° lid van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 februari 2013 en stelt in feite vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Zo stipuleert de bestreden beslissing immers als volgt: *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn”.*

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 1 februari 2013 een schriftelijk medisch advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Dit medisch advies luidt als volgt:

“Geachte mevrouw,

*Vakhitova, Sanlyat (R.N. 059072052665)
Vrouwelijk
Nationaliteit: Rusland (Federatie van)
Geboren op 20.07, 1959
Adres: Moegaardenstraat, 21/1 3300 TIENEN*

Artikel 9ter §3 - 4°

ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.01.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 10.12.2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom. Deze psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied Van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.

*Hoogachtend,
Dr. M. Glorieux, arts-adviseur”.*

2.7. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat het bestuur, verwijzend naar het advies van de ambtenaar-geneesheer meent dat *“Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”.*

Voorts stelt het bestuur het volgende: *“Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk). Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

2.9. Uit het hierboven vermelde advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt niet dat er effectief werd nagegaan of de ziekte van verzoeker een reëel risico

inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.10. Deze motivering is niet afdoend. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, zonder meer gesteld kan worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat verzoekster lijdt aan een banale aandoening of ziekte. Het bestuur heeft klaarblijkelijk de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet onderzocht.

2.11. Gelet op hetgeen supra gesteld wordt, kan het bestuur te dezen niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen te worden gekoppeld aan de rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de mens, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

2.12. Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren “the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost” (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft

meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

2.13. Anders dan het bestuur voorhoudt, houdt artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, wel degelijk duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS, nr. 223.961 van 19 juni 2013).

2.14. Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

2.15. De bestreden beslissing steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris van 5 februari 2013 waarbij deze de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van diezelfde datum, worden beiden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. L. JANS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L .JANS

M. MILOJKOWIC